

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 466. Hilari Pap. Annus 6. Leonis Impp. Annus 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

ipsum Hilatum Romanum Pontificem de usurpati quibusdam suis discipulis iuribus. Extat de his episcopis eiusdem Hilari Papae ad Leontium, Veranum, & Victorium Episcopos, quibus delegata causa cognitionem & inflationem iurium Ebredunensis Episcopi Metropolitanus Alpium maritimum. Adversus autem eos, qui infraeius cupiditate nonnisi in hoc laborant, ut sua die celsis fines dilatent, est eiusdem Hilari Papae in eadem episcopula sententia: *Expectatio fructus nostrarum ministerio non in Latitudine regionum, sed in acquisitione ponitur animarum.* huc & alia ibi Hilarius digna Pontificis tante fedit. Porro Leontius primo loco potius inter Episcopos, quibus causa committitur, eti cuus Ecclesiæ Antiles fuerit, nulla sit menestries tamquam istum ipsum laudam ab Hilario Arelateni funebri oratione de sancto Honoro Episcopo praedecessore quem Fotoniensem Episcopum, eundem opinor esse, ad quem extant Sidonij Apollinaris litteræ:

XXIX. Sed quod polliciti sumus de Maximo Tolofano Episcopo dicere, non poterat. Hic his temporibus ex Palatino iniurias, ruitores, nolentes cogitare a populo fieri Episcopos: Ad quam ficeret dignitatem alium ausus, qualiam specimen ediderit sancti illius ficerottis, accepit, quod deco obiter Sidonius scribit ad Tuncum: *cum eidem occurrerit nec siens claram Episcopum: ut (inquit) rem, occurrit ubi iphi: quem non erat antea corpore ereditum, gratia expeditum, voce liberum, face liberalem, multum ab antiquo disimilu habitu vero gratius, pudor color, sermo religiosus, coma brevis, barba prolixa, tripedes sella, Cilicum vela soribus appensa, leuis nihil habens pluma, mensa nihil purpurea, humana ita saepe benigna quam frugi, nec ita carnis abundans, ut leguminibus: certe si quid in cibis vnde, non sibi, sed hospitibus.*

XXX. Cum surgenus, clam percundor affantes: *Quod genus vite destruimus arripiisset ordinibus: Monachum Ceger, an clericum patente? Discutit super impacto sacerdotio fungi, quo recusantem factiose ligasset omnis amor, hec de maxima mutatione: vbi electus est Episcopus Tolofanus: a quo distat, qui in Ecclesiastica dignitatem assumpti nobiles & dinites, de ficerotio maioris luxus captant occasionem, ut in Ecclesiastici Christi transferant regios apparatus; vel quod deuterius est: qui ignobiles ad Episcopatum accedentes & pauperes, mox Sybariticæ quauntur delicias. Quantum autem temporis Maximus ille federit, ignoratur: conslageamen, Concilio Arelateni non Maximum, sed Leontium eius succelforem habeti subscriptum.*

XXXI. Huus pariter anni Consulibus, Seuerus Imperator do lo Rictimer in Palatio veneno peremptus est, huc Cassidorus, cui consenserit Marcellinus. Perobtemque quidem res Seueri Augusti remansere: duæ autem ab ipso editæ extiā constitutiones, quarum posterior hoc anno data habetur seprimo Kalendas Octobris. Ex quibus redargitur eum, qui diuinatur ^b Seuerus hoc anno defunctum decimoctavo Kalendas Septembbris. Abrogata ex parte fuisse à Severo, in ijs scilicet quæ specabant ad Noniales & viduas, configurationem Matoriani Angusti, de qua suo loco dictum est, inscriptio indita pectoribz eo edita confirmationem demonstrat. Post ebitum vero Seueri factum esse interregnum per annum & menses aliquæ, itidem Cassidorus affirmat dum creationem Anthemij post lequentis anni Consules ponit.

XXXII. O fortum multum Italie eiusmodi interregnum, & frequens ista mutatio Augustorum: ex quo factum est, ut Wandalii regnantes in Africa crebrius Romana litora incurarent. Hinc Sidonius in Panegyrico Anthemio dicit:

— Quenquam creavit
Axi meo natum, confusum fregit in illo
Imperij Fortuna rotis. Hinc VVandalus hostis
Urget, & in nostrum numeris classe quotannis
Militar excedit, conterat, ordine fati
Torrida Caeca eos inferi mihi Brysa furores.
Præterea inquit Rictimer, quem publica fata
Respuunt, proprio sole viri morte repellet
Piratam per rura sagitta, &c.

Ad hanc fortasse alluit Maximus Taurinensis, vbi ait: *Non spirituales sed ritam carnalis nobis (qui sunt barbari) pirata non desin.*

Ceterum non huic tantum tempore interregni ista Genitricus aggressus est, sed capræs diu ante piraticam ab ipso Valentiniensi obitu quoramus executus, de qua ista Procopius: *Pot mortem Valentiniensi, aliquot annos vero initio, continuo longas festi predando & populando invaserunt, nunc in Siciliam, nunc in Italianam, ceutatis infusus parsim diripiendendo, partus solo quando: vbi vero omnia delectus.* ad Orientem conuersus Imperium, Illyricum, emne finali & Peloponnesum, adiacentes insulas cum reliqua Gracia invadit. Ad Italianum quodammodo Siciliam, reveras, quicquid erat reliqui, disruptus. Vrum quondam, cum ē Carbogenicus porta passus vela solutum, effusus, interrogatus a nauclero, quid rendere populi absum vellet, respondit: *Quo Deus impulerit, ad eum ex nulla causa in obnoxio quicquam hostiliter feratur.* hac Procopius, Porro ita formidabilis factus erat Genitricus piratica classe, ut Alexandria eum fuit timore concussa. Etenim habentia Acta Danielius Sylitus: *Quodam fami in omnes gentes manauit, Genitricus Regem Vandalorum bellum gerere aduersus Romanos magna apparatus & maiori audacia, & quod magna manu perirent Alexandram, eam sibi volens bella facere primum. Non parum ergo animo angustatur magistratus & ipsi Imperator: Quicquid curritur, si confectum medicamentum animi erigitur, & S. Daniel famam posthac. Ille vero tamquam non praudens: sed ridens, collata, que erant remora, dixit protinus: Non solum Genitricum Alexandriam non esse occupatum: sed in omnibus etiam alijs: et insulari, domum esse reuersorum. Omnino nihil opus eis adesse id, quod enies, & qui virum nōrum: Evidens est autem non prout post, sicut diuina Daniel lingua predicit, hic ibi.*

Post hanc autem predictionem, eodem petente Daniiele, curiale Leonem Imperatorem translationem ei quicquam magni illius Simeonis Styliæ ex Syria in Thraciam, eadem Acta habent: sed quo anno id Leonis Imperator accidet, haud facile sit asserere. Ex dicta autem Alexandrinorum turbatione accepta occasione, Leo Augustus comparandi classem aduersus Vandals confidit in eis copit, quod perfecte tertio ab hinc anno, ut suo loco dicimus.

IESV CHRISTI

0 Annus 466.

HILARI PAP. LEONIS IMP.

Annus 466. Annus 10.

IN CREDITVR Christi annus quadragestimus secundus sexagesimus sextus, altero (ita dixerim) pede claudicans, cum nonnullus unus Consul Leo Augustus tertium creatus sit in Oriente in Occidente autem cum nullus esset Imperator, nulla est à Senatu habita ratio Consulii eligendi. Cum igitur tum Cassidorus, tum Marcellinus unum tantum Consulsem hoc anno esse creatum dicat, videntur a recentiore chronographo additio collega Fabii Titini: sed ne teste aliquo id probat, neq; conieciat à filium verisimili.

Hoc ipso anno Leo Imperator ultima die Februario de immunitate confugientium ad Ecclesiæ amplissimum edidit sanctionem; cum nouo casu diuinis ollentibus clementia, magno periculo asylum Ecclesiæ violati. Rem gefam habent Acta Marcelli Accæmetarum Archimandrita sanctissimi his verbis descriptum: *De Ardaburi & Afraria, quæ erat illo tempore, potentia, nibil est dicendum, neq; doctrina delitate equali potuisse atque ad eum maiori (erant ambo Ariani) potentissimi, vt potè longo tempore militiæ præfectoris insigniti, ipsi quoque Imperatori timendi.* Hic ergo, qui adeo potens erat & crudelis Ardaburi, irascitur cuiusdam ex yis,

qui

qui erant in eis potestate, nomine Ioanni. Ille vero omnibus alijs, atque ad ipsos Imperatore prætermisit, ut qui non essent fatis potentes, vnum non refinguntur. Marcelli tabernaculum, plenum videbæt Accæmetarum conobium; & id subit, & in eis latet, tamquam sub aliquo tuto propugnaculo. Ille autem cum resumisset, petebat ad ipsam mittere hominem libe rati. Cum vero non oculi impereare, caput minari. Cum Marcellus autem minus non cararet, ei cum attritum, misero, multitudine, & qui verbo in paleo ambo multi numero, iusti quarere eum, qui consergat, & si non grer, nisi armi. Atque ille quidem cum sic iuficieret, eos dimisit. Illi autem profetti, & verbi, viri in sibi erant, vii; quoniam non parbat monasteriorum circum fiduciam, huc facta sunt reverberi. Magna vero Marcellus rogauit eos, an ressent manere, & se ei dixi almenta daturum. Cum autem manifestus, suppeditauit almenta, & resita quidem transiit usque ad vesperam.

Cum autem mox adventasset, qui soris quidem erant, enses tam quatuorbie territorib; Monachus autem huc videntes & audiens, Sanctorum circumflescentes, pro confusa cum rebus seriebant. Quod ergo dicentes, Tibi omnes propter unum peribimus, & idque morte violentia & acerbia. Et tuus filius erit tibi præfendens exterius. Et tibi a fundamento cum templo peribit monasterium. Non dimisit, non cito prædebi eum, qui queritur, qui malis huc periodus pedibus? Cum sic per totam noctem eum & hostes & amicis tam acriter insudderet, tempusq; frustra contereretur, & supplex non tradiret, manu autem fixamentis milites virginali, & ironi effigie aggressus, tunc Christi atleta, iam obiecto potegitam. En vero præter opinionem apparuit adversaria, non phalanx quidem, sed diuina quadam & celestis potentia in orbem ab igne circumscripta, & arma inexpugnabilia, nempe Crucis Christi imaginem in medio ferens, longe magis resplendens quam signum, qui erat circumactus. Hoc ergo virtus bellicus poterat, qui apparuerat ex ipso fastigio monasterii emittebat gratia tela aduersorum militum, quæ quidem erant ignis fulgora intolerabilis. Quibus cum non summis resistere, sed nec ea quidam contraria intueri possent gladiis in terram procerunt, & spiccederunt, & voce ad Deum placandam accommodatus, prout quisque poterat, emittebant. Quæcum hi, quintus eis, rati confitit, canere coeperunt, & suorum ipso quoque celles mirari, quod cœnerat præter opinionem. Hoc effect, vi crudelissimus Ardashurum morum obtinuerunt, & causa fuit, ut præter sententiam benignus videretur, nā in Ioannem remissa hactenus ibi.

IV. Huius itaque rei tam insigniter gestæ occisione factum putamus, vt Leo Imperator egregiam illam, quam diximus, functionem pro confugientibus ad Ecclesiæ promulgarerit hoc ipso anno, cum tertium ageret Consulatum, ita recribimus ad Eritricum Praefectum Pætorio:

Præsentis lege decernimus per omnia loca valitatem (excepta hac urbe Regia, in qua nos Diuinitate propria de gente, quæ ipsi vix exigit, innocari, singulis causis atque personis praesertim constituta præfusum, nullus penitus, cuiuscumque conditionis, stat de sacro sanctis Ecclesiæ Orthodoxæ fidei expost, aut trahi, vel prostrari, confugaz: nec pro his venerabiles Episcopos, vel religiosos Oeconomicos exige, quæ ab ipsis debeat. Vide Leonem Imperatorem antiquissime penitus veterem sanctionem, cuius à nobis quinto tonante mentio facta est, quæ inuebatur, vt Episcopi solvere tenerentur, quod creditoribus deberet debitor ad Ecclesiæ fugiens, nisi eum redderentur: cuius rei causa S. Augustinus debitor constitutus, collectam indixit, vt disoluatur, quod non dando configurum débitorem, ex alienum contraxerat. Sed pergit Imperator: His, qui hoc moleri, aut facere, aut nulla saltem cogitatione, aut tractatu anti fuenter tentare, capitali & ultimi suppliis animaduisione plectendis.

V. Ex his ergo locis, coramque finibus, quos anteriorum legum prescripta sanxerunt, nullos expelli aut ejus aliquando patimur: ne in ipsi Ecclesiæ referendis ita quemquam derineris atque constringas: ut et aliquid virtualium rerum, aut resis negetur, aut requies.

Sed siquidem ipsi responsum apparent in Ecclesiæ publico, & semisacris locis sanxerunt, nullos expelli aut ejus aliquando patimur: ne in ipsi Ecclesiæ referendis ita quemquam derineris atque constringas: ut et aliquid virtualium rerum, aut resis negetur, aut requies.

Quod si in finibus Ecclesiastici latitant: religiosi Oeconomici, seu Defensor Ecclesiæ, vel certe quem his negotiis commodorum

auctoritas Episcopalis eligerit, recomitatam Latentem, per sonam decenter sine via intermodio manitu iuxta fines Ecclesiæ, sumentur presentes.

Cum autem moniti fuerit in publico priuatenote contraria ad actionem, in eis sit etiam sine fine per se sine (si magis eligerit) instrueto solemniter procuratore directo, in eis iudicis, iusto punitur sententia, examine respondere.

Sed si hoc facere decretet, aut dissatisfacti iudiciorum logorum, se litum erit ferendum, Itaque res immobiles positae: post editiorum solennem citationem, ex sententia iudicantis, resque ad modum debitis, bonorum eiusdem prædiorum traditio sine venditione celebratur.

Quod si res mobiles habet, eam, extra terminos, occulat Ecclesia: sententia iudicantis, & executoris sollicitudine perquisitur, quocumq; loco occultantur, certe, pro aquitatis tramite mediat, debitis, publicis rationibus, priuatisq; proficiant. Sanè summa fines habentur Ecclesia: vel apud quælibet ex clericis absconditæ sine deposito, si sui firmatur: studio & prouidencia viri reueneri sibi Oeconomici, sine Defensor Ecclesiæ diligenter inquisit, ha quilibet modo ad sacra officia Ecclesiæ peruenientes, preparantur: ut partim aquitatio erit. In eisdem ex bono fisco, vel Republica, sine creditoriis & quibuscumque iusti & iurib; ad modum debitis consulatur. Secubi deposita vel commendatæ dicuntur: inquadrati taliter volumines esse cauetam: ut si sola suspicione quod aliquem adscrantur absconsit, de sua etiam conscientia satisfacie auctoritate venerabilis antipius iubet: adiungentes, quod ea, quæ de principaliis personis decreuimus in causis fideliisorum, sine mandatarum, seu rerum ad cōsiderandum, vel familiarium & sociorum, seu participatione: & omnino in nullis causis obviasorum personis principiis obseruantur: scilicet si quisque secum confuge intra Ecclesiæ terminos habere voluerit, & rerum quoque boni publica debita priuataque solvantur, & per corrurum, quicunque poena sunt, procedat inquisitio. Et hoc quidem de ingenuis liberis.

VI. Sanè si seruus, aut colonu, vel adscriptissim familiaris, siue libertu, & hinc hodi aliquia persona domistica, vel conditions subditæ, conquisitæ rebus certis atque subtrahit, aut se ipsum furatus, ad sacræ scandala se loca contigerit: statim a religiosis Oeconomicis, sine Defensoribus, vbi primum hoc fecerit patuerint, per eos videlicet, ad quos hoc pertinet, ipsi presentibus præ Ecclesiæ disciplina & qualitate comis, aut ultione cooperanti, aut intercessione diuinis manifestis precedentis revisione recte, & sacramenti intermissione securi, ad locum statuimus propriis reuertantur: rebus, quæ secum habuerint, reformandi. Diuitias enim eos in Ecclesiæ non conuenit morariorum patrionis seu domini per informam absentiam obsequia iusta denegari, & ipsi per incommodum Ecclesiæ egentium & pauperum lantur excepere.

VII. Inter hys autem, qui celulo ad religiosi Oeconomici sine Defensor Ecclesiæ se attulissent curamque iuicunt. Præter etiam illud obseruantur: ut singulorum intra Ecclesiæ configentiam personæ, cassasq; incisuras conquisant: deinde indices, vel eos, ad quos causa & responde pertinet, inflantur: inveniuntur, & sequuntur conuentus dñi: iudicis excipiuntur. Dat, prædicto Kal. Mar. Lxx. A. III. Cof. hancen dñi consilio Leonis Imp. qui le iudicem & iudicidem in his, quæ Constantinopolis acciderent, volunt constitutre, vt magis inter se different cives itinare præseuentem Imperatorem, qui per suos Praetores ad eum seueret, nec ut pœna capituli itatueret crimen puniri. Potuit idem hoc faciendo habuisse respectum ad eminentissimos viros Alsparem & Ardashurum, quibus Imperium fereret acceptum; ne in eos videbatur esse communis actio, quæ voluisse subiaceret iudicio Praetorum. Ceterum vbi occasionem naevis est opportunitam, hanc prætermittit in diffissimè idem. Princeps vloscius verplanè apparuerit, prudenter fuisse, aliquando distillatissime, iustissime autem impios barbaros consumulitos in omnes è medio subtiliter. Ade rebus Orientalibus hactenus.

X. SUBARICVS
REX GO
THORV M
EVGA
TVR.

Sub eodem Leonis Augstii tertio Consulatu secundus absolvitur annus, quo Enaticus Rex Gothonum regnare cepit, dum & Hispaniæ in custione valtatis, descendit Gallias, arque Aquernum obcedit: Cùm vir clarissimus Eddicus, Dei virtute confitus, magno miraculo, in gentem hoftium numerum, sumptuamque ipsorum portentiam, longe dissipata paucitate militum atque virium super-

Снаж

СИКИ

50

superavit, non quidem casu tentata (vt solet dici) fortunā, neq; temerariā tarentis Drucis audacia, sed ingenti spe ex Diuinitatis iuocatione concepitā: cuius nūtu viuis vincit & persequitur mille, & duo fugant decem milia; nimis in qua Deus vendidit eos, & Domus confundit illas: Ita namq; Sanctorū precibus redimī solet in spērata victoria, que humānam spēcē expectationē & vites. Hęc verò quoniodē se habuerint, Sidonius refert in epistola ad cūdem Ecdicium data, cūm post multos annos eamdem ciuitatem Arvernensem à Gothis iterum afflectari contigerit, dum roget eum, vt patrē pertinacit opem ferat. Era enim Ecdicetus filius Anni Imperatoris, natus & educatus Arańnis, vt idem Sidonius cādēm epistolā narrat; qui postquam cunabulis iure naturę debita, que recenset, eidem in memoriam renoucat, mox libidinē de ciuium omnium desiderijs, quibus eius peregit, a quādam insidiosa expetebatur. ingentij opportūnē gloriolum facinus hoc tempore editum, quod & exactē describit. sed accipe hęc tanta veri his insigne b.

Non enim nulli utrumque cuiuscum pede obiret elab. quam te, quantum, nuper omnium etas, ordo, sexus, de seminatu. & cum aggeriorum confusione, cum inter se uerorum in aduersum perturbatis, & rix duodenigenit equum sodalitate comitatut, aliquos milles Gothorum, non minus die quam campo medio, quod difficile sit posse ut creditur, transfisi. Ad nominis tui rumorem, personam, conspicuum, exercitum exstremum super obtulerit; ita ut per admirationem ne quisferet. Diversi partu inimici, quam se mulsi, quam repanci comitarentur. Subdola eis tota protinus acies in supercilium collu obvici, que comprius applicata oppugnare, re viro non esset applicata a congruis. Intercedit ea tunc quibusq; optimis, quos non cingimus non ignarus, sed audacia fecerat, nullis tuorum certamina extante desideratus, solu planicie quam patet, summa poterantur, cum tali non daret nos pagina socii, q[ui] pro se tenet, non communis. Hinc iam per otium incepimus rediucere quid tibi ob uitiam processerit, officiorumq; deussum, fleumatum, gauditorum, magistrorum vota conseruare, quam reverentia restare. Si quidem cencere et me, & forem capacissima domini atri, illam ipsam sciscimusq; sapienterius tuis orationem, dom alycopolis palmarum tuum rapio, alsi sanguine ac flumina pinguis lapata suscipiantur. & inferni,

Taceo deinceps collegiis te priuatis viribus publici exercitū
speciem, parvis extrinsecis mesorum opibus adiutum, & iherosolim
bossum ante discursus coeruisse popularibus. Taceo te, aliquot su
peruenientibus, cunctis mactasse tumultus, ex numero tuorum vir
orum, remissis e post primum deflaturat. & tantum calamitatu ad
uersa parti inopinatis et tamquam insutum, vi occulere eajorum
numerofatim confuso deformore meditarentur. signidem quos
bamini nos subiecta mobiluerat, de cernuatis liquore cadaveribus;
tamquam mortuorum induit fore, quam villa agrofis exortum, dimi
stilleruntur omnium. Qui postquam leue revoluti sunt, exorunt sursum
ruinas ea crudeliter velatae patiuntur cum membrorum effigie exequi
alibus occupabantur, non magis cladem fraude, quam fraudem se
sunturales elantes. Se tamen quod nec ossa cum ruinis argenteis mo
lo tumulabantur, subiret nec elatis vestimenta, & vestitu scelerata
tribuerant, sed si mortali talia sibi solent solent. Laccabunt corpora
vndiq; locorum planis coniecta et transibuntque, quoniam perculsi
invenientur incumberes. Egitur sufficiens conclusa demicilis cul
minum super latitudinem regallib; fragmentis funerabuntur, hæc
& calix de Ecdiciis bellicas virtute Sidonius.

Ceterum tanta haec nonnulli ope diuina precebus sanctorum implorata Egidium prestat confiduisse, plane declarant, qua de eodem habet Gregorius Turonensis in tractatione de miraculis sancti Martini verbis istis: *Egidio* (sic) *Egidius, deputatus legatur) quoque cum ob sideretur ab hostiis, & exclusus a se folatio turbatus impetraretur per invocacionem beati viri (sancti Martini) videlicet: *Fugato hostiis, liberatio ei. id, dementatus in medio Ecclesie, ipsa hora qua gestum fuerat, et professus, sancti Martini ostentu hoc fuisse confessum hunc ciepli.**

Hunc autem Eddicium, cuius sunt adeo præclara facina, quem ex Sidonio diximus fuisse Aſſidū Imperatoris filium, cum ēdem quoq; germanū Papianilę vxoris Sidonij fuſſe apparet ex eius epistola ad ipsam data.

Hoc eodem anno sanctus Prosper Regiensis in Gallia Narbonensi Episcopus ex hac vita migravit, cum sedisse

LEONIS IMP. O. 466.
anno salte viginquatuor: Qui enim (vt dicitur eis) interfuisse reputari Valenii Concilio sub Consulatu Dio-
ceti, anno Domini quadrageentesimo quadragesimo secun-
do, & ad hunc vię, anni ut eius Acta restauit, super missa,
planum cum annorum expleso numerum dicendis est, me-
minit eiusdem Marcellinus ante duos annos. Et Regen-
tis fedes hoc tempore nobilis in Gallia Narbonensi, cuius
meminit Sidonius epistola ad sanctum Patrem Lug-
dunem Episcopum, primarij, ponit post Arlarensem,
cui quidem post decessum S. Proculi datuus est Episcopus
sanctus Maximus Abbas Monasterij Leinenensis, & post eum
Faucon ibidem ex Abbatie eiusdem canobij est creatus Ante-
tus: adeo ex qui successit Maximo in prefectoria monas-
terij Leinenensis, idem subrogatus eidem fuerit in Episcopatu
Ecclesie Regentis, hinc & idem Sidonius ad Fa-
tum e.

— fuit qui maximus illa,
Vrbem in cuius monachus, Antistes, & Abbas
Bi⁹ successor agit, celebrans quoque Laudibus illis.
Sed quando id contingit, ut Maximo Faustus fuerit Episcopus subrogatus, suo loco dicimus.
C. Quod vero ad S. Prospere scriptum pertinet: qui viuens in
aie fugiter fuit pugnans aduersari hereticos Pelagianos,
post eborū non caruit eorum mortis. Etenim Genadius
& ipse Pelagianorum aperius fortidus, de Prospere scriptis
agens, haec est: Legi & librum eius aduersus Collatoris opuscula
sua persona Cassian. Quia Ecclesia Dei vel salutis probat, & in
sanctis, ita ipse, figurans planū S. P. spernum, quod aduersus
Cassianum scripsit, cuius opera falsò tacitabat Ecclesia Ca-
tholica esse probata. Sed dicit, quemam illa est Ecclesia
Dei, que opuscula Cassianum Catholici probat: certe non
descendit Catholica, sed Pelagianorum Ecclesia: si vero
Catholica de his cōsulatur Ecclesia, audi quid os Ecclesia
Catholica loquatur Gelaus: OPVSCLVA CASSIANI
PRESBYTERI GALLIARVM APOCRYPHA. hoc est de
Cassiani opusculis censura Gelaij, quem aufaculare magis,
quam Gennadiū, decet hominem Christianum. at de o-
peribus Cassiani pluribus &cūm et superius: hoc tantum
ad redargendum Gennadiū notam inurentē functissi-
mo atq; doctissimo Patri, Gellia ū ornamento, sicut dicta.
Laudamus tamen enī Gennadio Prospere dictio, vīpoter(yt)
scholastica atq; neruosa, eadem de eo Marcellinus in
Chronico: sed magno errore ibi, pro neruosa, habet, ver-
posa. Ceterū in omnibus, quæ ad dogmata spectant, si-
lis ad laudem Prosperi, dum litteris Cælestini Romani
Pontificis commendatur, cūm redarguntur ab eo Ecclesi-
æ Gallicanae presbyteri illi, quis S. Augustini scripta
pro Pelagium impugnabant. Mentione est de alio ob hoc di-
fero Prospero apud Silonium, quem dicit fuisse Episcopum
Aurelianensem, hoc, ne quis fallatur in nomine, o-
portuit etiam spernū admonuisse.

Hoc eodem anno vita functo viro sanctissimo Crispi & Episcopo Ticinensi, substitutus est in locum eius futurum non impas, sed doctrinam longe celebrior Epiphanius, de quo plura inferius dicturi sumus. Hoc quidem a uno humi federe capilli, ex Ennodio diacono Ticinensi colligitur, dum de ipso agens, annum octauum eius sedis numerat sub Nepote Imperatore. Sed & Icias hoc codem seculo alium clauis Epiphanium, quo Cassiodorus & seipst Græcorum scriptorum interprete. Ab eo enim translati erant Graecorum historias, Eusebij, Sozomeni, Sozatis, atq; Theodoreti, necnon scripta Didymi in Proterbia Salomonis, similiq; S. Epiphani Salamagia in Cyro Episcopi tractatum in Cantica Cantificum, & alia lura, ut ipse testatur; quem & amicum, diciturnum quem appellat; cuius opera bibliothecam suam ex Gracis ioptribus in Latinum conuersis ornauit, hac de duobus annis tempore viris egregiis Epiphaniis. De Tici-